

Woord vooraf

HET IS KERSTAVOND 2015 ALS IK, meer dood dan levend, op de spoedeisende hulp van het ziekenhuis beland. Ik heb op dat moment al twee jaar heftige fysieke klachten, waar de huisarts geen touw aan vast kan knopen. Enorme buikpijn, vooral na het eten, een gevoel van wegvallen, misselijkheid en braken, hartkloppingen, kilo's gewichtsverlies en ongelofelijk moe. Onderzoeken laten niks bijzonders zien.

Tot die kerstavond als ik de pijn werkelijk niet meer kan verdragen. In de wachtruimte van de spoedeisende hulp lukt het me niet om op een stoel te zitten. Ik lig op mijn jas op de grond. Andere wachtenden en een paar artsen snellen me te hulp. Ik ben er nauwelijks meer bij. Ik hap naar adem, ik ijl. Uiteindelijk mag ik een kamer in waar ik morfine krijg. Daarna gaat het licht uit. Het volgende wat ik weet, is dat ik wakker wordt op de IC op Nieuwjaarsdag 2016.

In totaal zweef ik zeven dagen tussen hemel en aarde terwijl artsen vechten voor mijn leven. Eindelijk is duidelijk wat er aan de hand is. Een bloedstolsel heeft mijn, al vernauwde, buikslagader richting de dunne darm, afgesloten. Een darminfarct. Na een drietal operaties kan nog 35 cm van mijn dunne darm worden gered. De rest is door zuurstofgebrek afgestorven en moet worden verwijderd.

Als ik wakker word, moeten mijn naasten me vertellen dat ik waarschijnlijk nooit meer zal kunnen eten of drinken. Enkel een eventuele dunne darmtransplantatie zou in de toekomst uitkomst kunnen bieden. Vanaf dat moment ben ik afhankelijk van voeding en vocht rechtstreeks in mijn bloedbaan. Ik ben een schim van wie ik ooit was en weeg nog maar 47 kilo. Uiteindelijk kom ik na vier maanden ziekenhuis en revalidatiecentrum in april 2016 weer thuis.

Thuis in een totaal nieuw leven. Zonder eten of drinken, op een paar waterijsjes en wat bouillon na. Puur voor de smaak en de leuk, mijn voedingsstoffen en vocht krijg ik 's nachts binnen via mijn bloedbaan. Ik moet ook afscheid nemen van andere dingen. Mijn werk in mijn eigen praktijk moet ik stopzetten, vrijwel alle sociale contacten. Ik kan mijn aandacht er niet bij houden en het overprikkelst me enorm. Ik ben niet meer dezelfde, dat is duidelijk. Mijn oude ik is er niet meer.

Terugkijkend kan ik zien dat de afgelopen zeven jaren een inwijding zijn geweest. Ik werd afgesneden van het zelf dat ik kende, van de rollen die ik had, van de wereld buiten me, van veel mensen, van het oude. Om enkel nog binnenin mezelf te vertoeven... Alleen zijn met de bron, God. Dat was, naast contact met mijn zielepartner en af en toe familie, het enige wat ik nog wilde en kon.

Maar al die tijd heeft het Licht mij gedragen. In alle fysieke pijn, verliezen en beperkingen heb ik nooit werkelijk een gevoel van lijden gehad. Terwijl ik daar, van buitenaf gezien, genoeg reden voor had. Ik kwam daarentegen, zeker de eerste maanden nadat ik thuis was, juist bij euforie. Intense gevoelens van dankbaarheid en ontroering

voelde ik als ik met mijn rollator en maagzak, die iedereen kon zien hangen, de bloemen aanraakte op weg naar de supermarkt.

Nog altijd vind ik het wonderbaarlijk dat ik alles kon dragen in lichtheid en me meer dan ooit verbonden voelde met het leven. Het gevoel van voortdurende euforie is er niet meer, maar er is op mijn wezenslaag voor altijd iets verschoven!

In deze jaren van afzondering heb ik mezelf nog dieper ontmoet. Al sinds mijn kindertijd voel ik me verbonden met iets groters, maar daar zijn nog een paar slagen bijgekomen. Het is onder mijn huid gekropen, heeft zich in mijn wezen genesteld, ik ben er één mee geworden. Ik heb God in mij steeds directer kunnen ontmoeten. En ik heb mogen ontvangen. Vertrouwen, heling en... woorden. Er kwamen vele gedichten en andere teksten. Woorden vanuit mijn ik-zelf maar vaker ook vanuit een wereld voorbij mijzelf.

En nu zijn deze woorden gebundeld in dit boek! En ze zijn voor jou! Dat wist ik niet toen ik ze schreef. Toen waren ze enkel voor mij. Voor mijn Zelf-herinnering, bemoediging en inspiratie. Maar de energie achter de woorden was altijd al bestemd om niet alleen mijn wezen, maar ook dat van anderen aan te raken. Dat het nu in de vorm is gekomen, stemt me bijzonder dankbaar!

Astrid Esmeralda